

AI CŨNG LÀ ANH EM CON

Một câu chuyện có thật xảy ra ở Hoa Kỳ. Câu chuyện được lan truyền trên Internet này nói với mọi người rằng: Thiên lý thiện ác hữu báo đối với bất cứ ai đều có hành động, thuận theo thiên lý chính là phúc báo.

Dưới đây là câu chuyện của Seine Marne.

Đó là một buổi tối đầu xuân tháng hai, trên trời có chút mưa tuyết lất phất, Seine Marne đang lái chiếc xe Ford từ Portland đến Sheridan để ký hợp đồng đặt hàng. Hợp đồng này rất quan trọng, nó gần như quyết định số phận của công ty ông, là kết quả của hơn ba tháng đàm phán gian khổ.

Seine Marne vô cùng vui vẻ, ngâm nga một giai điệu trên suốt quãng đường. Trên đường vắng xe, không có đèn xanh nên ông lái xe rất nhanh. Khi đến nơi hẹn, lúc dừng xe, ông dường như nhìn thấy điều gì đó qua ánh đèn? Seine Mane cúi xuống nhìn kỹ hơn và phát hiện có gì đó kỳ lạ ở bánh trước bên phải. Khi đến gần, ông ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc. Khi ông chạm vào nó, nó thực sự là máu! Seine Marne giật mình, đột nhiên trở nên căng thẳng, chẳng lẽ ông đã tông vào ai đó khi đang lái xe với tốc độ cao? Ông cố gắng nhớ lại nhưng dường như không có ấn tượng gì về việc chiếc xe tông vào vật thể nào. Nhưng vết máu trên bánh xe là có thật!

Nhưng giữa sự giàu có sắp đến gần và vụ tai nạn xe hơi, Seine Marne không hề do dự, tự nhủ nếu không nhanh chóng quay ngược lại để tìm người có thể đã bị mình làm bị thương thì hậu quả sẽ khủng khiếp biết bao! Có lẽ mạng sống của họ còn có thể cứu được? Ông lập tức lên xe, nổ máy, quay đầu xe và quan sát kỹ con đường mình đã đi.

Lúc này, đối tác kinh doanh đang chờ ký hợp đồng đã gọi điện hỏi ông tại sao không chú ý theo đúng thời gian? Họ giục ông nhanh lên! Seine Marne xin lỗi và giải thích rằng mình cũng đang hối hả sẽ đến đó ngay. Đối tác kinh doanh đang đợi ở đó rất tức giận và hét lên: "Đẹp! đồ không đúng hẹn!" rồi cúp điện thoại.

Seine Marne sống sờ, đó là một hợp đồng trị giá 3 triệu đô la Mỹ! Ông thật muốn chạy tới, bản hợp đồng này có ý nghĩa sống còn với ông! Số phận đời ông sẽ được thay đổi, bởi bản hợp đồng này! Tuy nhiên, ông vẫn lái xe đi tiếp. Trong mắt ông dường như nhìn thấy người bị thương đang nằm trên vũng máu, rên rỉ đau đớn, mạng sống của họ đang bị đe dọa.

Trong đêm sương mù, Seine Marne vừa lái xe vừa nhìn dọc đường. Cuối cùng đi gần nửa đường, ông nhìn thấy bóng một người nằm ở đó! Ông vội đỗ xe rồi bước ra ngoài. Một cô bé mười ba, mười bốn tuổi đang nằm bất tỉnh trên đường. Cô bé bị thương ở đầu và máu chảy rất nhiều. Seine Marne bế bé gái lên và đưa bé đến bệnh viện. Sau khi được giải cứu, cháu bé tạm thời thoát khỏi cơn nguy kịch nhưng vẫn bất tỉnh.

Cảnh sát đã liên lạc với cha mẹ của cô bé, cặp vợ chồng vô cùng yêu thương con gái đã gầm lên và đánh Seine Marne tới tấp. Seine Marne không bào chữa và âm thầm chịu đựng trong nước mắt. Ông nghĩ rằng nếu mình là cha mẹ của đứa trẻ, ông cũng sẽ đâm đả hung thủ! Ông bị đánh đến mức mũi bầm tím, mặt sưng vù, nhổ ra hai chiếc răng đầy máu. Khi về nhà, gia đình nói ông thật ngu ngốc, vì không có bằng chứng nào chứng minh ông là hung thủ mà tại sao ông làm vậy? Tại sao lại nhận trách nhiệm về mình?

Seine Marne không giải thích nhiều, ông gác lại công việc kinh doanh trong tay, hộ tống bé gái bị thương tên Catherine đến bệnh viện, đồng thời thanh toán mọi chi phí y tế kịp thời. Catherine hôn mê trong 26 ngày và Seine Marne đã bảo vệ cô bé trong 26 ngày ấy, tiêu tốn 38.000 USD chi phí y tế.

May mắn thay, đến ngày thứ 27, Catherine cuối cùng cũng tỉnh dậy và nói cho mọi người biết sự thật: *Vào ngày xảy ra sự việc, cô bé đang mang tập hồ sơ tranh về vùng quê để phác họa, trên đường về, cô nhớ rất rõ mình bị một chiếc xe máy màu đỏ đang chạy rất nhanh đụng ngã!*

Cảnh sát đã ghi lại lời kể của cô và gọi đến video giám sát trên đường phố ngày hôm đó, từ video giám sát, họ xác nhận được lời kể của cô bé và đã tìm ra chủ nhân của chiếc xe máy màu đỏ gây tai nạn! Vết máu trên bánh xe Seine Marne chỉ là vết máu nhỏ giọt trên mặt đất khi Catherine bị xe máy tông phải.

Sự tình trở nên rõ ràng. Cha mẹ cô gái ôm ông khóc, ông không phải là người gây tai nạn, mà là ân nhân cứu mạng của cô gái này! Nếu như không phải ông ấy quay lại kịp thời, đưa cô gái đến phòng cấp cứu của bệnh viện thì có lẽ cô gái đáng yêu này đã sớm không còn!

Câu chuyện của ông đã khiến cả nước Mỹ cảm động, và vận mệnh của ông cũng vì thế mà thay đổi. Những hợp đồng kinh doanh đến như mưa tuyết, khiến ông choáng ngợp. Mọi người đều tin rằng đồng hành cùng một doanh nhân như vậy sẽ dẫn đến thiên đường!

Trong cuộc phỏng vấn với đài truyền hình địa phương, câu trả lời của Seine Marne với phóng viên rất đơn giản: *"Lúc đó, tôi chỉ nghĩ nếu không quay lại kiểm tra thì **tôi sẽ không bao giờ cảm thấy thoải mái trong cuộc đời.** Tôi làm điều này chỉ để thỏa mãn lương tâm của mình, **tôi không có quyền lựa chọn giữa sinh mạng của người khác và lợi ích kinh doanh**".*

Sự kiện cho ta liên tưởng tới chuyện trong Thánh Kinh. Cô bé tên Catherine bị nạn là hình ảnh *"người bộ hành đi từ Giêrusalem xuống Giêricô bị cướp đánh như tử rồi bỏ đi, để người ấy nửa sống nửa chết"*. Hình ảnh người Samaria nhân hậu tỏa sáng nơi doanh nhân Seine Marne, người đã kịp thời cứu sống cô bé, đưa cô vào bệnh viện, và thanh toán mọi chi phí y tế trong 26 ngày cô nằm hôn mê. Thánh Luca tường thuật lời Chúa phán *"Ai là anh em của tôi?"* trong **Tin Mừng** thánh lễ hôm nay:

Khi ấy, có một người thông luật đứng dậy hỏi thử Chúa Giêsu rằng: **"Thưa Thầy, tôi phải làm gì để được sự sống đời đời"**. Người nói với ông: "Trong Lễ luật đã chép như thế nào? Ông đọc thấy gì trong đó?" Ông trả lời: "Người **hãy yêu mến Chúa là Thiên Chúa người hết lòng**, hết linh hồn, hết sức và hết trí khôn người, và **hãy thương mến anh em như chính mình**". Chúa Giêsu nói: "Ông đã trả lời đúng, hãy làm như vậy và ông sẽ được sống". Nhưng người đó muốn bào chữa mình, nên thưa cùng Chúa Giêsu rằng: "Nhưng **ai là anh em của tôi?**" Chúa Giêsu nói tiếp:

"Một người đi từ Giêrusalem xuống Giêricô, và rơi vào tay bọn cướp; chúng bóc lột người ấy, đánh như tử rồi bỏ đi, để người ấy nửa sống nửa chết. Tình cờ một tư tế cũng đi qua đường đó, trông thấy nạn nhân, ông liền đi qua. Cũng vậy, một trợ tế khi đi đến đó, trông thấy nạn nhân, cũng đi qua. Nhưng *một người xứ Samaria đi đường đến gần người ấy, trông thấy và động lòng thương. Người đó lại gần, **bằng bó những vết thương, xúc dầu và rượu, rồi đỡ nạn nhân lên lừa mình, đưa về quán trọ săn sóc. Hôm sau, lấy ra hai quan tiền, ông trao cho chủ quán mà bảo rằng: 'Ông hãy săn sóc người ấy và ngoài ra, còn tốn phí hơn bao nhiêu, khi trở về, tôi sẽ trả lại ông'.*** Theo ông nghĩ, **ai trong ba người đó là anh em của người bị rơi vào tay bọn cướp?**" Người thông luật trả lời: "**Kẻ đã tỏ lòng thương xót với người ấy**". Và Chúa Giêsu bảo ông: "**Ông cũng hãy đi và làm như vậy**". (Lc 19, 38)

I- LÒNG NHÂN HẬU THỂ HIỆN CỤ THỂ BẰNG HÀNH ĐỘNG YÊU THƯƠNG

Thánh Gioan Tông đồ nhắc ta rằng tình yêu tha nhân là bằng chứng ta có yêu Thiên Chúa: "Nếu ai nói: 'Tôi yêu mến Thiên Chúa mà lại ghét anh em mình, người ấy là kẻ nói dối, vì ai không yêu thương người anh em mà họ trông thấy, thì không thể yêu mến Thiên Chúa mà họ không trông thấy' (1 Ga 4: 20).

1- Đây là nói lời yêu thương. Lời nói thì dễ, nhưng làm cử chỉ yêu thương mới khó. Tục ngữ thường bảo: "Trăm voi không được bắt nước xáo" là vậy. Bởi vì "khi vui thì vỗ tay vào, đến khi hoạn nạn thì nào thấy ai?". Miệng đời vẫn bảo: nói vậy mà không phải vậy:

"Dò sông, dò bể, dò nguồn,
Biết sao được bụng lái buôn mà dò".

2- Cho nên phải yêu thương bằng hành động cụ thể. Có như vậy mới biết chắc là có yêu thương thực sự hay không. Thầy thông luật tỏ ra mình thông thuộc Lễ Luật. Ông ta trả lời Chúa, Lễ Luật nói rằng: "Người **hãy yêu mến Chúa là Thiên Chúa người hết lòng**, hết linh hồn, hết sức và hết trí khôn người, và **hãy thương mến anh em như chính mình**". Ông lại vặn hỏi: "ai là anh em tôi?". Chúa kể câu chuyện người Samari tận tình chăm sóc chu đáo kẻ hoạn nạn, rồi chính tự miệng ông xác nhận: **tỏ lòng trắc ẩn với người dương nước lã, người ấy là anh em**. Chúa bảo ông ta đã nói đúng và hãy làm như vậy. **Hãy làm chứ không phải hãy chỉ nói mà thôi**.

Chuyện kể rằng: Một chiếc tàu chở hàng đi trên Đại Tây Dương mênh mông. Lúc này, một đứa trẻ da đen đang đứng ở đuôi tàu chẳng may rơi xuống biển. Đứa trẻ kêu cứu nhưng

trời nổi giông tố, trên tàu không ai nghe thấy, và cậu chỉ biết nhìn con tàu rời đi càng lúc càng xa. Nhưng bản năng sinh tồn khiến đứa trẻ quyết tâm bơi trong làn nước lạnh giá, cố gắng hết sức vùng vẫy, cánh tay gầy guộc cố ngoi đầu lên khỏi mặt nước, tròn mắt nhìn về hướng con tàu. Con tàu càng ngày càng đi xa, thân thuyền càng ngày càng nhỏ, về sau mất hút, chỉ thấy đại dương vô tận.

Sức lực của cậu bé gần như cạn kiệt, không thể bơi nữa, có cảm giác như sắp chìm. Lúc này, cậu mới nhớ đến khuôn mặt nhân hậu và ánh mắt thân thiện của người thuyền trưởng. Cậu nghĩ bụng tự nhủ: "Không, thuyền trưởng nhất định sẽ đến cứu mình khi biết mình bị rơi xuống biển". Tâm niệm như thế, đứa trẻ lấy hết can đảm dốc toàn lực cố bơi nữa về phía trước. Cuối cùng vị thuyền trưởng tìm không thấy cậu trên tàu, sau khi xác định đứa trẻ bị rơi xuống biển, ông đã ra lệnh quay tàu trở lại tìm kiếm.

Lúc này, trên tàu xôn xao bàn tán. Có người khuyên: "Tàu đã rời đi thời gian lâu như vậy rồi, nếu cậu bé rơi xuống biển không bị chết đuối thì cũng bị cá mập ăn mất rồi...". Vị thuyền trưởng do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn quyết định quay lại tìm cậu bé. Lại một người khác nói: "Chỉ vì một đứa trẻ, có đáng để làm vậy không, chúng ta sẽ trễ hành trình chuyển tàu mất".

Vị thuyền trưởng nghe thấy thế, liền hét lên "Im đi!". Và rồi, vào giây phút cuối cùng khi đứa trẻ sắp chìm, thuyền trưởng đã quay lại kịp thời và giải cứu đứa trẻ.

Khi đứa trẻ tỉnh dậy, cậu đã quỳ xuống để cảm ơn công ơn cứu mạng của thuyền trưởng. Vị thuyền trưởng nâng đứa trẻ lên và hỏi: "Cậu làm sao có thể bơi được lâu như vậy?". Đứa trẻ đáp: "Con biết ngài sẽ đến cứu con, nên con nhất định quyết không bỏ cuộc!". Thuyền trưởng hỏi lại: "Làm sao cậu biết ta sẽ tới cứu cậu?". Cậu bé đáp: "Bởi vì con tin ngài sẽ làm vậy với con".

Nghe vậy, vị thuyền trưởng với mái tóc hoa râm quỳ xuống ôm lấy đứa trẻ, nước mắt chảy ròng ròng trên khuôn mặt và nói:

"Ta cảm thấy thật xấu hổ, lúc quay lại cứu cậu, nhiều kẻ can ngăn, ta đã có chút do dự".

Một tâm hồn đơn sơ chất phác. Một tấm lòng nhân hậu. Một hành động cụ thể đầy cương nghị trước những tâm hồn vô cảm ích kỷ hẹp hòi nhỏ nhen, thiếu tình người, bằng giá như đại dương. Quả như sách Đệ nhị Luật trong **Bài đọc I** đã khẳng định: *"Lời ở sát bên các người, để các người thực thi":*

Môse nói cùng dân chúng rằng: "Nếu các người nghe tiếng Chúa là Thiên Chúa các người, hãy tuân giữ các giới răn và huấn thị của Người đã được ghi chép trong sách Luật này, hãy trở về cùng Chúa là Thiên Chúa các người hết lòng và hết linh hồn các người. Thánh chỉ ta truyền cho các người hôm nay không quá khó khăn cũng không quá sức các người. Nó không phải ở đâu trên trời, để các người có thể nói: 'Ai trong chúng tôi có thể lên trời mang luật xuống giảng cho chúng tôi nghe để chúng tôi thực hành được?' Nó cũng không phải ở bên kia biển, để các người viện lẽ nói rằng: 'Ai trong chúng tôi có thể vượt biển, và mang nó về cho chúng tôi, để chúng tôi được nghe và thực hành điều đã truyền dạy?' Nhưng **lời ở sát bên các người, nơi miệng các người, trong lòng các người, để các người thực thi**". (Đnl 30, 10-14)

Những tiếng xì xào nói đuổi ra can ngăn ông thuyền trưởng chứng tỏ rõ ràng là họ thiếu tình người. Thế mới biết nhân cách họ ra sao. Nhân cách làm nên phẩm giá con người.

II- LÒNG NHÂN HẬU THỂ HIỆN PHẨM GIÁ CON NGƯỜI

Nhìn vào gương mặt bất cứ người nào mà nhận ra người đó là người anh em của ta thì đó là lúc đêm tàn, lòng mình thanh thản, trong sáng, thấy bắt đầu một ngày mới, như lời của một đạo sĩ Ấn giáo nhận định như vậy. Ông hỏi các đệ tử :

- “Làm thế nào để biết được đêm đã tàn và ngày bắt đầu?”

Sau vài phút suy nghĩ, một đệ tử giơ tay xin trả lời:

- “Tôi biết, đó là khi ta trông thấy một con thú từ xa mà ta phân biệt được nó là con bò hay là con ngựa”

Đạo sĩ im lặng ý không tán thành, thì một đệ tử khác liền lên tiếng:

- “Ta biết được khi nào là đêm tàn và ngày bắt đầu, đó là khi ta thấy một cây lớn từ đằng xa mà ta phân biệt được đó là cây xoài hay cây mít”.

Vị đạo sĩ lắc đầu không đồng ý. Các đệ tử nhao nhao muốn biết giải đáp, bấy giờ ông mới ôn tồn nói như sau:

-“Khi ta nhìn vào gương mặt bất cứ người nào mà nhận ra người đó là người anh em của ta thì đó là lúc đêm tàn và ngày mới bắt đầu. Nếu ta không phân biệt được như thế, thì cho dù đêm có tàn, ngày có bắt đầu, tất cả mọi sự không có gì thay đổi”.

Đạo sĩ rất chí lý. Phân biệt được như vậy là có TRI THỨC, có THANH TÂM để biện biệt Chính với Tà, phân biệt được đâu là Thiện đâu là Ác, hầu biết việc nào là chính đáng nên làm và phải làm. Khi đã biết làm điều Thiện, động lòng trắc ẩn với kẻ bất hạnh, ấy là người có lòng nhân hậu, vị tha không vị kỷ. Thật vậy:

1- Trong văn hoá của các bậc tiên hiền Bách Việt mà Khổng, Lão kế thừa, từng đề cập Tri Thức và đức Nhân:

* NHÂN 人 là người, NHÂN 仁 cũng còn là khoan dung, từ ái, thiện lương, độ lượng. Sách Luận Ngữ nói về người có đức nhân: “Phiếm ái chúng nhi thân nhân”, yêu khắp mọi người mà gần gũi người nhân đức. Tử Trương hỏi Khổng Tử về đức nhân, Khổng Tử đáp: Làm được năm đức trong thiên hạ thì gọi là nhân. Tử Trương hỏi là những đức gì, Khổng Tử đáp: cung kính, khoan hậu, tín nghĩa, cần mẫn và từ ái. Đây là những điều tốt đẹp mà ta gọi là **ĐIỀU THIỆN**. Nhân chi sơ tính bản thiện, con người sinh ra bản tính vốn Thiện, bởi vì ngay khi còn trong bụng mẹ, thai nhi hấp thụ tiên thiên khí, **nội tại vốn đã tốt lành**, khi chào đời, hấp thụ hậu thiên khí bên ngoài, mới thay đổi, tốt hay xấu là do **hoàn cảnh ngoại lai biến đổi**, duy trì và bồi đắp.

Lấy con người làm gốc, lấy dân làm nền, “dân vi quý, xã tắc thứ chi” và “quan có cần nhưng dân chưa vội, quan có cần quan lợi quan đi”. Cho nên có văn hoá nhân bản, giáo dục nhân bản, chủ nghĩa nhân bản. Thuật trị quốc an dân là thuật chính trị phục vụ nhân sinh coi hạnh phúc con người là đối tượng phục vụ, con người là chủ thể mà kinh tế chỉ là phương tiện để phục vụ con người, để con người được độc lập sống trong môi trường tự do và hạnh phúc đích thực. Nếu không, thì sẽ có sự lạm dụng bằng những xảo ngôn uyển ngữ như tự do tư tưởng lái sang “tự do tín ngưỡng và không tín ngưỡng”, hoặc là “dân chủ tập trung”, là kinh tế tư bản hay “kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa”, là “học tập cải tạo” thay cho “tập trung tù đầy” là “kế hoạch hoá gia đình bảo vệ

sức khoẻ các bà mẹ, vì “THIỆN ÍCH CHUNG” đối nghịch với “PHÒ SỰ SỐNG” mà cổ võ giết thai nhi, v.v.. cốt để lèo lái theo chiều hướng bắt con người nai lưng như súc vật mà phát triển vật chất, thoả mãn cho tư lợi, thực hiện ý đồ ích kỷ vị lợi bất công chứ không phải vị tha công bằng xã hội. Vì công bằng xã hội gắn liền với nhân sinh mà cách giải quyết vấn đề như đã nói là **phải đặt con người làm đối tượng để phục vụ**. Nhân sinh quan là thế. Với vũ trụ quan thì con người đầu đội trời, chân đạp đất, là gạch nối giữa đất với trời. Lấy con người làm gốc, lấy dân làm nền, cho nên người nông dân cần lao ca dao:

Lạy Trời mưa xuống,
Lấy nước tôi uống,
Lấy ruộng tôi cày,
Lấy đây bát cơm!

Trong cách xử thế họ bảo nhau:

Ở hiền thì lại gặp lành
Áo rách tan tành có Trời vá cho
Thiên cao có sẵn thành trì,
Người nhân nghĩa chẳng hàn vi bao giờ.

Trong một nước họ kêu gọi nhau:

Nhiều điều phủ lấy giá gương
Người trong một nước phải thương nhau cùng.

Rộng ra ngoài thế giới họ hô hào:

Bầu ơi thương lấy bí cùng
Tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn”

Đây là cách cư xử sao cho ra cái **“giống người”**. Xác định được chỗ đứng của mình, tức là xác định nhân vị của con người trong tam tài giữa trời đất, đây là cái gốc của con người. Bản 本 là gốc rễ, cội nguồn. **Cái nhân bản 人本 ấy làm nên căn tính, phẩm giá của con người** khác với loài vật vô tri vô thức.

2- Trong tương quan với Kitô giáo:

Cấu trúc và cách viết chữ Nhân 人 Hán tự cũng hàm ý tương quan trời đất, nét phẩy bên trái từ trên đi xuống viết trước, ấy là nghĩ đến Tạo Hoá, nét móc bên phải viết sau núp dưới nét bên trái, ấy là bảo rằng con người được tạo dựng và phục tùng Thượng Đế, ấy là tri thiên mệnh: “bất tri thiên mệnh vô dĩ vi quân tử dã”. Chữ Nhân 仁 gồm chữ nhị 二 bên phải, là hai, ghép với nhân 亻 là người ở bên trái, là tượng hình hổ tương giữa hai người trong cách xử thế phải yêu thương, nhường nhịn nhau, **ấy là văn hoá tình thương, nơi gặp gỡ với đạo tình yêu của Thiên Chúa mà cốt lõi nằm trong hai giới răn quan trọng nhất: “Mến Chúa hết lòng hết sức và yêu tha nhân như yêu chính mình”** (Luca 10: 27-Mat. 22: 36-40)

Sau khi Thiên Chúa dựng nên trời, rồi dựng nên trái đất, ngắm công trình vĩ đại của mình, Ngài bổ sung bằng dựng thêm trong vườn địa đàng, hai con người chung sống, mang hình ảnh của Ngài. Ngài trân quý, yêu thương biết mấy, nhưng nguyên tổ Eva nghe theo Satan hiện hình thành rắn độc cám dỗ, xúi giục Adam cùng phạm thượng, bị phạt trục ra khỏi địa đàng: “Người sẽ phải đổ mồ hôi mới có bánh ăn, cho đến khi trở về với đất, vì người từ đất mà tạo hình, Người là bụi đất, và sẽ trở về với bụi đất” (Sáng Thế 3: 19). Dầu sao, Chúa vẫn tiếc thương thụ tạo yêu dấu của Ngài, nên đã cho xuất hiện một Eva mới, là đức Maria cứu mang Ngôi Lời vàng phục Thiên Phụ, hạ sinh làm người trần gian chịu khổ nạn chết thay, chuộc tội loài người. Tình yêu là thế, **“Không có tình yêu nào cao cả hơn tình yêu của người hy sinh tính mạng vì bạn hữu mình”** (Ga. 15: 13)

Bởi vì Đạo Thiên Chúa là Đạo Tình yêu, yêu tha nhân như yêu chính mình. Thiên Chúa dựng nên con người mang hình ảnh của Thiên Chúa. Vì vậy con người vừa có nhân tính nhưng cũng có thiên tính làm nên phẩm giá. Thiên Chúa yêu thương con người, là tác phẩm trân quý Người tạo dựng, nên Thiên Chúa đòi con người phải đáp trả tình yêu không những chỉ là yêu mến Chúa trên hết mọi sự mà còn phải yêu thương nhau như Chúa đã yêu thương.

Nhận ra anh em nơi một người nào, chính là nhìn thấy hình ảnh của Thiên Chúa trong con người ấy, là nhìn thấy phẩm giá vô cùng cao quý của người đó, cũng như nhìn thấy niềm vui, nỗi khổ, và ngay cả lỗi lầm của người đó như của chính mình. Nhận ra anh em nơi một người nào, là sẵn sàng tha thứ cho người đó ngay cả khi người đó xúc phạm đến ta và muốn kiêu căng mặt ta. Nhận ra anh em nơi một người nào, là tin tưởng người đó vẫn hướng thiện, và khích lệ người ấy sẵn sàng sống xứng đáng với ơn gọi làm người. Nhận ra anh em nơi một người nào, là nhận ra Chúa Giêsu là thánh huynh của ta, vì Chúa Giêsu hiện diện trong mỗi người, đặc biệt là những người cần giúp đỡ, như Người đã nói: "Ta bảo thật các ngươi: mỗi lần các ngươi làm như thế cho một trong những anh em bé nhỏ nhất của Ta đây, là các ngươi đã làm cho chính Ta vậy." (Mat-thêu 25:40). Lời Chúa còn ghi rành rành trong thư thánh Phaolô gửi tín hữu Rôma: "Vậy đã là con, thì cũng là thừa kế, mà được Thiên Chúa cho thừa kế, thì tức là đồng thừa kế với Đức Ki-tô; vì một khi cùng chịu đau khổ với Người, chúng ta sẽ cùng được hưởng vinh quang với Người.." (Rô-ma 8:17)

Quả như Thánh Phaolô đã diễn giải trong thư gửi tín hữu Cô-lô-xê nơi **Bài đọc II** "Đức Giêsu Kitô là hình ảnh của Thiên Chúa vô hình, là trưởng tử mọi tạo vật":

Đức Giêsu Kitô là hình ảnh của Thiên Chúa vô hình, là trưởng tử mọi tạo vật; vì trong Người muôn loài trên trời dưới đất đã được tác thành, mọi vật hữu hình và vô hình, dù là các Bề thần hay Quản thần, dù là Chủ thần hay Quyền thần: Mọi vật đã được tạo thành nhờ Người và trong Người. Người có trước mọi loài và mọi loài tồn tại trong Người. Người là đầu thân thể tức là Hội thánh, là nguyên thủy và là trưởng tử giữa kẻ chết, để Người làm bá chủ mọi loài. Vì chưng, Thiên Chúa đã muốn đặt tất cả viên mãn nơi Người, và Thiên Chúa đã giao hoà vạn vật nhờ Người và vì Người; **nhờ máu Người đổ ra trên thập giá, Thiên Chúa ban hoà bình trên trời dưới đất.** (Cl 1, 15-20)

Ngày nay con người, tác phẩm yêu quý của Thiên Chúa lại tái phạm thượng, kiêu căng chống Chúa, tàn hại lẫn nhau để bao lần Đấng Eva mới xót thương trào tuôn nước mắt vì con người đang tái diễn cảnh hoả hào So-đô-ma, không nhìn thấy đại hồng thủy thời No-e đang đe dọa. Thiên Chúa cho họ Tri Thức, miệng lưỡi để phát ngôn lời Chúa, truyền thông Sự Thật, nhưng họ lại bất tri vô thức, không tìm kiếm Khôn Ngoan đích thực của Thiên Chúa, lại **tìm gian ngoan của ma quỷ để đổ kị ghen tuông tìm sự chia rẽ bất hoà để hại nhau.** Họ đã quên lời Chúa dạy: "Từ cùng cái miệng, phát xuất lời chúc tụng và lời nguyện rửa, như vậy thì không được" (Ga. 3: 2; 3: 9-10). Thiên Chúa trân trọng họ, ban cho họ tự do, họ lại lạm dụng tự do, dân chủ để tàn sát nhau, thậm chí đã man giết cả thai nhi còn trong bụng mẹ cho dẫu thai nhi sắp mở mắt chào đời. Họ đã lộng hành đạp đổ nguyên tắc kết hợp nam nữ từ thời Adam Eva, để thiết lập và cổ vũ hôn nhân đồng tính. Họ đã kiêu căng muốn cướp quyền của Thiên Chúa để chuyển giống con người và không phân biệt giới tính. **Họ đã giơ chân đạp mũi nhọn, thay vì "đầu đội trời, chân**

đạp đất", họ đã "giơ chân đạp trời, gục đầu đội đất", một việc trái khoáy làm sao đội được đất lên, trừ khi quỳ gối cúi đầu mà thờ lay Satan nơi địa ngục.

III- LÒNG NHÂN HẬU THỂ HIỆN TINH THẦN LIÊN ĐỐI

1- Tinh thần liên đới không cho phép con người sống cá biệt riêng rẽ. Dân gian vẫn có câu: "lá lành đùm lá rách", bảo nhau "một miếng khi đói bằng gói khi no" ấy là liên đới tương thân tương trợ.

Chuyện kể rằng: em bé Wang Yue (王悦), còn gọi là "Tiểu Nguyệt Nguyệt" (小悅悅), là một bé gái Trung Quốc hai tuổi bị một tài xế xe tải cán qua vào chiều ngày 13 tháng 10 năm 2011, trên một con đường hẹp ở Phật Sơn, Quảng Đông. Khi em bé nằm bất tỉnh và chảy máu trên đường trong hơn bảy phút, ít nhất 18 người qua đường đã đi vòng qua người cô bé, không quan tâm đến em bé. Cuối cùng, bé được một người phụ nữ nhặt rác giúp đỡ và đưa đến bệnh viện để điều trị, nhưng đã tử vong vì vết thương và tám ngày sau đó. Bản ghi hình sự kiện được truyền hình, đã được tải lên Internet và nhanh chóng gây ra phản ứng rộng rãi ở Trung Quốc và nước ngoài. Kể qua người lại dừng dừng làm ngơ người hoạn nạn, chỉ có người phu quét rác không thân thích quan tâm, đây là bài học về **tình liên đới và tinh thần trách nhiệm, nghĩa hợp quần.**

2- Người có lòng nhân hậu thực thi bác ái không mất phần thưởng đáp đền

* Câu chuyện doanh nhân cứu sống em Catherine "đã khiến cả nước Mỹ cảm động, và vận mệnh của ông cũng vì thế mà thay đổi. Những hợp đồng kinh doanh đến như mưa tuyết, khiến ông choáng ngợp" không ngờ. Trước khi nhấn ga quay ngược trở lại kiếm nạn nhân, ông đã sẵn sàng mất cơ may giàu có, nhưng lương tâm không cho ông do dự bỏ cuộc, ông quyết tâm hành động. Đó là phần thưởng vật chất tìm lại được không bị mất. Nhưng quan trọng hơn hết là phần thưởng tinh thần khi đài truyền hình địa phương phỏng vấn, câu trả lời phóng viên của ông rất đơn giản: *"Lúc đó, tôi chỉ nghĩ nếu không quay lại kiểm tra thì **tôi sẽ không bao giờ cảm thấy thoải mái trong cuộc đời. Tôi làm điều này chỉ để thỏa mãn lương tâm của mình, tôi không có quyền lựa chọn giữa sinh mạng của người khác và lợi ích kinh doanh".** Hơn hết nữa, như phát biểu của công chúng: "Mọi người đều tin rằng **đồng hành cùng một doanh nhân như vậy sẽ dẫn đến thiên đường!"***

* Một câu chuyện khác kể về phần thưởng tinh thần: Một người Mỹ dùng "mobile home" (nhà xe di động), lái xe đưa gia đình đi du lịch đến Alaska. Bỗng nhiên trục xe bị gãy khiến ông rơi vào tình huống khó khăn ngay ở nơi đồng trống. Ông cho vợ con xuống xe và một mình đi bộ tìm người giúp đỡ, vì lúc bấy giờ chưa có điện thoại di động như ngày nay. Đi được một dặm thì ông đến một nông trại, ông vào gặp và trình bày cho chủ nông trại biết ông đang gặp hoàn cảnh khó khăn. Chủ nông trại cảm thông bèn lái xe công nông đến kéo chiếc xe và nhà xe di động về nông trại để sửa chữa hàn lại cái trục xe bị gãy. Khi công việc hoàn tất, người du khách nói:

- Tôi phải trả ông bao nhiêu?
- Ông không phải trả gì cả.
- Nhưng tôi nghĩ tôi phải trả công cho ông theo phép công bằng.
- Thì ông đã trả công cho tôi rồi đó.
- Ông nói gì tôi không hiểu.

– Ông đã cho tôi niềm hạnh phúc khi giúp gia đình ông vượt qua hoàn cảnh khó khăn.

Người du khách ngạc nhiên đã gặp được người tốt bụng có lòng quảng đại như vậy.

Chỉ cần sẵn lòng vui vẻ **thực thi bác ái không do dự thì sẽ thấy tâm hồn nhẹ nhõm, thấy đêm tàn trong sáng như ban ngày.** Ấy là nhìn tha nhân như người anh em thân cận, không kỳ thị, không đả đốn khi giúp người hoạn nạn. Ấy là **thể hiện lòng nhân hậu cụ thể bằng hành động.**

IV- LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa,

Xin cho chúng con biết trỗi dậy vững chân đứng trên trái đất, không lộn cổ xuống vực sâu, nhưng đạp đất nhìn Mẹ chúng con đang giơ chân đạp mặng và phán quyết:

"Ta sẽ đặt đống-kỵ giữa người và Người Nữ, giữa dòng-dối người và dòng-dối Người."

(STK: 3.15)

Lạy Chúa,

Chúa là Đấng tử bi nhân hậu, xin Ngài dạy chúng con biểu lộ tình yêu thương trắc ẩn. Hiệp cùng cộng đoàn **Đáp Ca Thánh Vịnh**, xin kính dâng Ngài muôn lời cảm tạ, xin ca ngợi chúc mừng danh thánh Chúa:

[14] Lạy Chúa, phần con, xin dâng lên lời nguyện,
Lạy Chúa Trời, đây là lúc Ngài thể hiện từ nhân,
Xin đáp lại, vì Ngài hằng giữ hứa thi ân cứu độ.

17] Lạy Chúa, xin lấy lượng từ nhân đáp lại,
Đoái thương con, xin mở lượng hà hải cứu nguy!

[30] Phần con đây, thật khổ cực đau đớn,
Lạy Chúa Trời, xin cứu vớt đỡ nâng!

[31] Con sẽ hát bài chúc mừng Danh Thánh,
Sẽ muôn lời cảm tạ kính dâng Người.

[33] Kẻ nghèo hèn ai thấy cũng vui mừng,
Người tìm Chúa đều nức lòng hoan hỷ.

[34] Vì Chúa đã nhận lời kẻ khó khăn,
Chẳng coi khinh kẻ gian nan tù hãm.

[36] Vì Thiên Chúa sẽ ra tay tế độ Si-on,
Thành thị Giu-đa, Người sẽ ra ơn tái thiết
Cho dân chúng đến mà lập nghiệp an cư.

[37] Đó là cơ nghiệp Chúa cho
Dòng tôi tá Chúa để mà an sinh,
Cho ai yêu mến Thánh Danh
Làm nơi nương ngụ yên lành an vui.
(Tv 68, 14 và 17. 30-31. 33-34. 36-37)

Lạy Chúa,

Xin cho con nhận biết Chúa hiển dung ẩn khuất trong những khuôn mặt thiếu nǎo, bất hạnh của anh em con bị quǎng ra ngoài lề xã hội. Con đã thấy Chúa đồng hành với họ. Chúa gọi con hãy mở mắt lắng tai nghe họ nức nở than van.

*Trong những khuôn mặt dập dũu qua cuộc đời
Con đã thấy rõ bóng hình Ngài hiển dung
Bóng Ngài tuy không ngừng biến dạng
Nhưng vẫn thấy thấp thoáng chân dung:
Ngài mang thánh giá còng lưng
Dạy con đường tới thiên cung huy hoàng.
Nguyện xin Thiên Chúa cao sang,
Cho đời con thấy Chúa hằng hiển dung.*

Thống-khổ tù đày,
Tủ nhục đắng cay,
Trắng tay xơ-xác,
Đói khát bơ-vỡ;
Những thân gầy còi-cút trẻ thơ,
Những mái đầu bạc phơ ủ-rủ,
Những lưng còng ngày đêm lam-lũ,
Những giếng mắt lệ dâng ứa tràn,
Những người thất-thểu lang-thang,
Một đời bạc-bẽo khát mong tình người
Trên môi tắt ngấm nụ cười,
Cả đời mong ánh mặt trời chiếu soi.
Chúa ơi, Con thấy Thầy rồi,
Ngài đang đứng đó, Thầy vờ gọi con
Gọi con đem tấm lòng son,
Chạy ra đón họ là con đón Thầy. (Mt. 10,40)

Nức nở ghen ngào
Thét gào áo cơm
Tiếng kêu oan ức
Nước mắt chan cơm
Những thân tàn lǎn lóc bỏ rơi
Những góc đời tả tơi căn cỗi
Những tâm hồn chìm trong tăm tối
Những tiếng nói niềm tin xói mòn
Những người chẳng chốn nương thân
Bị đời trục xuất giống dân lạc loài,
Tâm tư khắc khoải u hoài,
Câu mong cho hết đêm dài tối tăm.
Chúa ơi, Con thấy Thầy rồi,
Ngài đang đứng đó, Thầy vờ gọi con
Gọi con đem tấm lòng son,
Chạy ra đón họ là con đón Thầy. (Mt. 10,4)

<https://www.youtube.com/watch?v=fgEw7gTKkwI&list=PLwArpSZK-r6cUX4tVOFyqd0FRYBvJrFO4&index=40>

Ben. Đỗ Quang Vinh